

Sexagesima

Mk5,1-20

8.2.2026

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezu Krista.

Introit:

Smiluj se nade mnou Hospodine, chřadnu,
Hospodine, uzdrav mě, mé kosti trnou děsem.
Má duše je tolik vyděšená, a ty, Hospodine, dokdy budeš váhat?

Píseň: 283

Čtení: Ž130

Píseň: 572

Kázání: Mk5,1-20

A když vystoupili z lodi, hned se k němu vyřítil z hrobů člověk v duchu nečistém. Ledva se učedníci vzpamatovali z hrůzy běsnícího moře. Ledva byli zachráněni. Ledva se učedníci i Ježíš zbavili dotírající smrti, přistanou na druhém břehu mezi hroby. No, to je děsivá situace.

Jako by gerasenská krajina byla krajinou smrti. Jako by Ježíš přišel tam, kde krom posedlého a hrobů není nic jiného. Spálená zem. Jako by místo pokoje a krásné přívětivé krajiny jej přivítala smrt, zmar a šílenství. Jako by místo odpočinku a nabrání sil na Ježíše útočily síly ohrožující lidskou integritu.

Člověk, který se vyřítí na Ježíše z hrobů, i v hrobech přebývá. Už nyní za života je více spjat se smrtí než s životem. Jeho život je posedlý zánikem a zmarem. Jeho život je spjat se samotou, do které byl uvržen, když jej všichni opustili pro jeho agresivní chování.

Nejen, že bydlí v hrobech, on se ještě sám poškozuje. Sám ve svém nitru je odcizen nejen společnosti, ve které žije, ale je odcizen i sám od sebe. Sám sebe poškozuje tělesně. Je svírán čímsi, co mu nedovoluje žít ve společnosti. Co s takovým běsným člověkem dělat? Co udělat s člověkem, který poškozuje nejen sebe, ale i společnost, ze které byl vyhnán?

Protože ho často spoutali okovy i řetězy, a on ze sebe řetězy strhal a okovy roztřískal, nikdo neměl sílu ho zkrotit a neustále, ve dne v noci, byl mezi náhrobky a ve skalách, a křičel a bil se kamením. Všechny pokusy společnosti selhaly. Možná, že nakonec selhaly i rodinné vazby. Možná selhaly i vazby těch, kteří byli představitelé náboženských komunit a chtěli mu pomoci. Nic nefunguje, nic z prostředků, které má člověk i společnost po ruce.

Možná, že i my selháváme, když se potkáme s posedlostí lidí. Možná i my selháváme ve svém malých posedlostech.

Pravděpodobně spoutat řetězy je slepá ulička. Pravděpodobně snaha jen omezit tyto destruktivní síly a nechat je při člověku nestačí. Co tedy udělat, co činit, jaké postoje k těmto posedlostem – daimóniím – zaujmout? A myslím, že jich je kolem nás mnoho.

Především nejsme Ježíšem, abychom vymývali daimónie. Navíc i my tu a tam propadáme daimóniím sebepoškozování, když jsme vytrženi ze společenství s Bohem a lidmi.

To, co svědek Marek až do této chvíle vypráví, je projevem naprosté bezmoci. Posedlý i přes svou posedlost nepřestal být člověkem. Člověkem, který je dobré Boží stvoření. Lidé z gerasenské krajiny nejsou jen lidé bezcitní, ale chtějí tomu trpícímu pomoci, chtějí jej spoutat, aby se nepoškozoval. Všichni v sobě někde hluboko mají lidství.

A když viděl Ježíše, už zdaleka k němu běžel a poklekl před ním a strašně hlasitě křičel: „Co je ti po mně, Ježíši, syna Boha Nejvyššího? Zaklínám tě při Bohu, netrap mně!“ Jako by v křiku posedlého zazněla bezmocnost a zároveň vyznání, že před ním stojí někdo, kdo je silnější než to, co jej spoutává. Ve slovech *netrap mě*, již zaznívá jasná podřízenost Ježíši Kristu toho, který je nakonec vyhnán do prasat. Ještě jedna maličkost: bezejmenný muž nám dává odpověď na otázku učedníků z předešlého příběhu: *kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?* Nyní jej budou poslouchat nejen moře a vítr, ale i posedlosti, kterých je mnoho.

Hřbitov, moře plné zdechlých prasat, pasáci zděšeně utíkající, dalo by se říct, v takových místech nikdo nemůže zůstat, natož rozmlouvat. A přeci. Ježíš rozmlouvá s posedlým. Posedlý nyní *sedí oblečený a při smyslech*. Ten posedlý, který předtím měl celou legii běsů, kteří se Ježíše báli. Dokonce prosili, aby Ježíš odešel. No, to je situace, ten Ježíš by možná i z nás vyhnal naše démonie, i když nám je v nich někdy tak dobře.

Je zajímavé, že i po vyhnání legie z posedlého svědek Marek nazývá posedlého posedlým. Jako by nebylo vůbec jasné, co se stane, když srdce najednou se vyprázdní od všech posedlostí. Nepřijdou ještě větší? Ježíš nabízí jistou obranu proti těmto démoniím.

Běž domů ke svým a zvěstuj jim, co pro tebe učinil Pán a jak se smiloval. Běž, máš své, ke kterým se můžeš vrátit, být s nimi a tvořit společenství. Běž a zvěstuj, mluv o tom, co jsi vše dostal. Mluv, jak se krajina hrobů, smrti změnila v krajinu obyvatelnou, krásnou, na které je dobré žít. Mluv o tom, co s tebou dělá Ježíš Kristus v Duchu svatém, ve chvílích daimónií, ve chvílích ohrožení a smrti.

Pane, prosíme, dej, abychom uměli vyprávět nejen slovy, ale i skutky, jak dobrý jsi ty. Prosíme, Pane, dej, ať chráníme život naplněný láskou, odpuštěním a smířením.

Amen.

Píseň: 697

Poslání:

Běž domů ke svým a zvěstuj jim, co pro tebe učinil Pán a jak se smiloval.

Požehnání:

Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.
Amen.

Píseň: 746